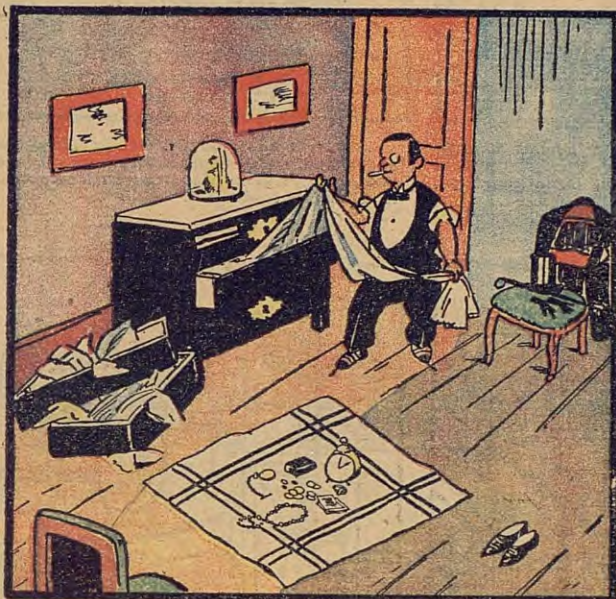

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

El gos policia

per PLANAS

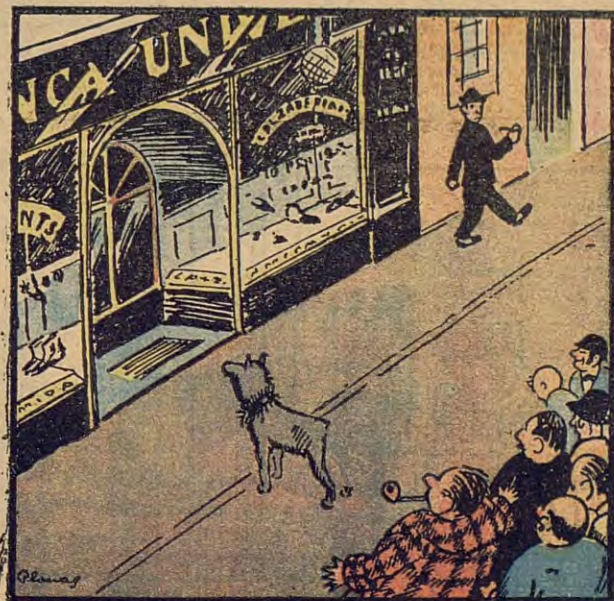
Molt tranquil·lament, un lladregot elegant d'aquests que ara s'estilen, estava buidant un pis. Com que aquell dia estrenava unes botines d'allò més boniques que l'apretaven un xic, per tal de treballar descansadament va decidir de descalçar-se.

Amb el soroll sospitós de les sabates en caure a terra algun veí malicià el que passava i, acompanyat d'alguns amics del barri, anà a avisar un detectiu famós. Mes en arribar al lloc del robatori, el lladre havia desaparegut, no deixant altra cosa de vàlua que...

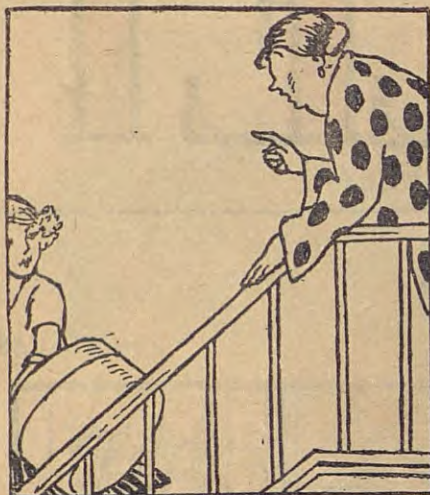
... les sabates noves i flamants. El detectiu somrigué satisfet i posà les botines abandonades davant dels narius del seu gos. Aquest ensumà llargament i reflexionà una bona estona, però, a la fi, determinant-se de sobte, baixà l'escala com un desesperat i es posà a córrer.

Seguit del seu amo i d'un eixam de curiosos fortament interessats, el gos policia travessà mitja ciutat, sense repòs i sense dubtar un sol instant, i per fi s'aturà al davant d'una botiga coneguda de tothom. «La Confiança Universal» Sabateria.

La ventada

per SERRA MASSANA

La modista de capells encarregà a la Fifi que es donés molta pressa, car a la senyora Riudecòdols no li agradava esperar. — Millor serà que agafis el tramvia — li aconsellà.

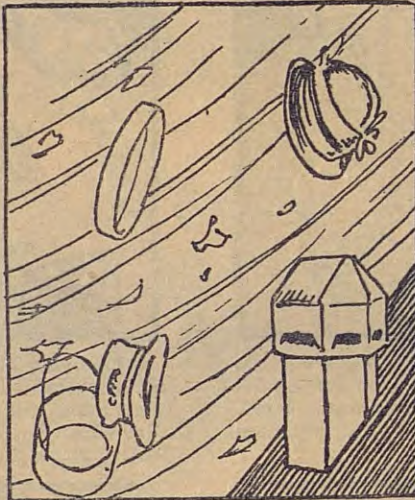
La Fifi, però, va tenir una lleugera equivocació. En lloc del de Sant Gervasi, va pujar al tramvia que va a Sant Josep de la Muntanya, no adonant-se de l'error fins...

... gairebé a la fi del trajecte. La dissort no acabà aquí, encara. Tan bon punt va posar el peu a terra, una terrible ventada li arrabassa la capsa que contenia el capell.

Plorant com una Magdalena, la pobra Fifi s'entornà a poc a poc cap al taller pensant consirosa en la filípica que l'esperava, car del capell ni de la capsa no en trobà rastre.

Empès pel buf del vent huracanat, el capell havia anat volant, en amigable companyia d'altres objectes, per damunt de teulades i terrats de Barcelona fins que...

... per una finestra que l'aire havia esbata-nat, va entrar en una habitació on semblava que ja l'esperés, amable, un penja-capells. El eas més extraordinari féu...

... que aquella casa era la de la senyora Riudecòdols, la qual veient el capell encarregat — que creia rebut per alguna de les minyones —, se l'emprovà i veié que li anava molt bé.

Extraordinàriament satisfeta, cuïtà a telefonar a la modista, felicitant-la pel gust que havia tingut i encarregant-li que pregués a la aprenenta que li havia dut...

... qué tornés immediatament a recollir la propina que es mereixia per la seva diligència. No cal pas dir que la Fifi restà meravellada del feliç desenllaç de l'aventura.

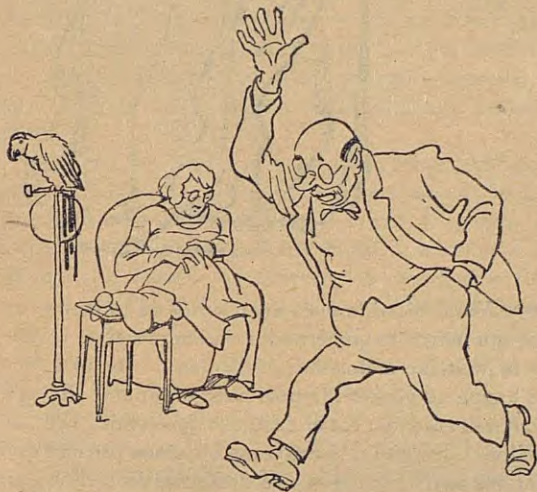
La tragèdia del lloro

Dibuixos de CORNET

per APELES MESTRES

I

Ja en tinc prou d'aquest lloro! — cridà exasperat el senyor Anton. — Ho sents? Ja en tinc prou i massa! Ja en tinc ple el cap, les butxaques i la paciència d'aquest sempitern nyac! nyac! nyaaac! que no para en tot el sant dia! Ni un sant del cel fóra capaç d'aguantar-ho més!

— Què vols que hi faci jo, pobra de mí! respongué la seva muller que, en realitat, estava tan tipa del ditxós lloro com el seu marit.

— Fes lo que vulguis, però que s'acabi d'una vegada. Ven-lo, regala'l... si trobes algú que el vulgui!

— No pot ésser, sant cristià!.. Un record de l'oncle, que al cel sigui!

— Doncs, mata'l.

— Ai, pobra bèstia!

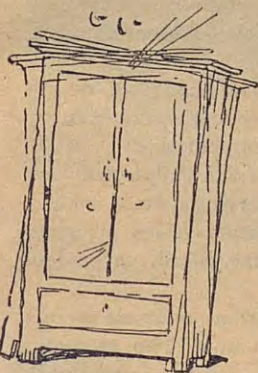
— Doncs que em mati ell a mí o em faci tornar boig si ho prefereixes!

— Què et diré jo!.. Mata'l tu si tens cor per fer-ho!

— Això rai. Porta juliverd.

— I ca! Si l'altre dia es va menjar tot el que tenia preparat la minyona per fer bacallà a la llauna... i es va quedar tan fresc.

— Doncs... Doncs...

El senyor Anton va quedar-se un moment pensatiu; començà a passejar-se nerviosament d'un cap a l'altre de sala, buscant en les rajoles l'idea salvadora. De cop s'aturà amb aire triomfal i exclamà:

— Ja ho tinc!

— Què penses fer? preguntà la senyora ara anguniosa davant de l'horrible perspectiva d'un crim.

— Jo? res, respongué serenament el seu marit. Aquesta nit tanquem a l'armari de la roba bruta el lloro i el gat, i com tan mal geni té l'un com l'altre, alguna cosa passarà.

— Què dius ara? Que vols que amb aquell bec que té el lloro li tregui els ulls a la Minuixa?

— Si ell té bon bec, la Minuixa té vint ungles i quatre ullals que ni el punyal de godo.

Em sembla que ja en té de sobres per ventar-se no les mosques, sinó tots els llores que li enviïn d'Amèrica. Deixa'm fer!

II

I en efecte; tal com va dir-ho, el senyor Anton va fer-ho. Arribada la nit «vina, llorito, vina rico!» el féu sortir de la gàbia i entrar al armari, va agafar al gat pel clatell, va tirar-lo

a dintre i va tancar amb clau murmurant amb la satisfacció del qui acaba de dur a cap una acció heròica.

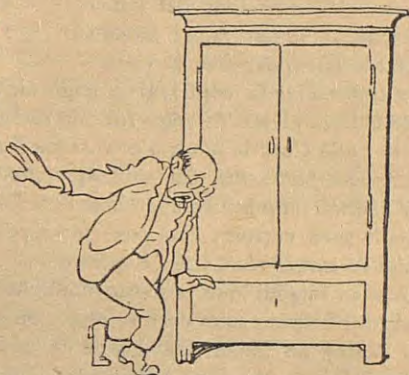
«Divertir-s'hi!» amb el cor bategant-los d'ansia — no sense un cert rau-rau d'esgarripança — el senyor Anton i la senyora Mercè van anar-se'n al llit.

Però, fillets de Déu, quina nit! Qui parla de dormir! Quin rebombori dintre d'aquell armari! Ni que hi haguessin ballat tots els diables del infern! Volgueu-ne de nyics i nyacs, de marrameus i marrameus, d'esbuecs i xiscles, de cops i batzegades! Semblava que l'armari se n'havia d'anar a cà n Pistras. Decididament allà dintre s'hi lliurava una gran batalla.

El senyor Anton i la senyora Mercè, muts de terror, feien vots des del fons de llurs cors perquè el déu de les victòries fos favorable a la Minuixa...

A la fi, tota remor cessà; un silenci sepulcral va fer-se i l'armari deixà de trontollar. El senyor Anton exhalà un sospir de satisfacció, a

la senyora Mercè li espurnà una llagrimeta de condol i murmurant «gràcies a Déu!» aquell, i «pobre animalet!» aquesta, van adormir-se rendits per la son i per la lluita interna que havien sostingut en llur interior.

III

Al matí vinent, trèmuls d'emoció, van córrer a obrir

l'armari. Quin espectacle més horrorós se'ls oferí a la vista!

L'armari estava alfombrat de plomes verdes; semblava un camp de bledes per on hagués passat una pedregada. En un recó dormia el gat tot caragolat, amb una orella partida, la cara plena de xiribecs, l'esquena, de repelons.

A la vista dels seus amos s'aixecà, féu el pont magestuosament i es disposà a sortir d'aquella presó.

— Bon profit! exclamà sentenciosament el senyor Anton.

— Se l'ha menjat! murmurà aterrada la senyora Mercè.

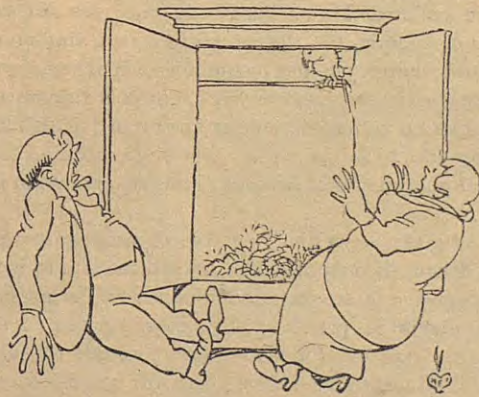
— M'ha venjat! M'ha fet justícia! No podré pagar-li en tota ma vida!

Però al mateix temps un lleu gemec que sonà en la part alta de l'armari va fer-los aixecar el cap... I què és lo que veïeren, Déu meu!

Allà dalt, ajocat en un penja-robes, el lloro — plomat com un pollastre a punt d'anar al forn — el lloro que clavant-los una mirada capaç de partir un cor de roca i brandant el cap amb melangia, cridà amb tota la força dels seus pulmons:

— «Quina nit, renoi! Quina nit!

APELES MESTRES

LAU

o les aventures d'un aprenent de pilot per CARLES SOLDEVILA

(Continuació)

Un present agraït

Ah, si en va ésser d'agraït el present que els acadèmics francesos enviaven al governador del Paraguai! Dirieu talment que li havien encertat la flaca. Apenes el va llegir, va cuitar a fer-lo copiar; li va afegir algunes reflexions de la seva cullita, plenes de vaguetat i de retòrica i tot plegat ho va enviar a la Cort de Madrid *com si fos fruit de les seves investigacions personals*. Ell sabia que uns treballs d'aquesta mena li serien un mèrit considerable que l'ajudarien a ascendir en la seva carrera. Era cosa tan rara que un funcionari colonial es consagrés a l'alta especulació!

Un atzar impedi que aquesta malifeta — que coneguda a Madrid li hauria costat cara — restés en el secret més absolut. A prop de Mme. Biard i de la seva filla vivia amb la seva família un pobre escriptent de les oficines del Governador amb qui les dames solien parlar alguna vegada, essent sumament limitat el nombre de persones que podien sostenir una conversa en espanyol. Aquest bon home, que malgrat els seus anys no havia consumit l'enorme dipòsit de candor que li havia adjudicat la Providència, va arribar un dia a casa de Mme. Biard i li va dir amb gran escarafall:

— Senyora, quín honor tan gran per al vostre marit i els seus companys de feina! Sa Excel·lència ha tramès a Madrid la memòria que li han enviat amb el resultat de les seves primeres investigacions.

Mme. Biard, una mica sorpresa per aquesta notícia, va demanar més detalls.

— Jo mateix l'he copiada, amb les esmenes i afegidures que hi ha fet Sa Excel·lència,

— Esmenes d'estil — va fer Mme. Biard.

— Oh, sí, l'estil era poc castic, naturalment. Prou fan aquests senyors. Tandebò sabés escriure en la seva llengua com ells escriuen en la meua!... Però, a més a més, Sa Excel·lència hi ha afegit algunes frases molt boniques sobre la grandiositat del paisatge, la ufana de la vegetació, la ferocitat del jaguar...

— Sí? — va exclamar Mme. Biard cada cop més sorpresa — Això no és molt correcte... La memòria no era sinó un obsequi. No l'autoritzaren pas per a comunicar-la al seu govern i menys a esmenar-la sense el consentiment dels signataris...

— Oh, és que no va pas signada pel seu marit i els altres companys, senyora. Qui la signa, fent-se-la pròpia, és Sa Excel·lència el governador... Això és el que representa la més gran honor...

— No ho veig així — va dir Mme. Biard mossegant-se els llavis per no descobrir davant aquell desgraciat tota la indignació que l'inspirava la desvergonyida conducta del seu amo. I des d'aquell instant no pensà en altra cosa sinó en advertir a aquella petita colònia d'investigadors l'us que feia el senyor Díaz de la Cuesta dels delicats presents que li enviaven.

Abans que Mme. Biard hagués aconseguit de trametre un missatger al seu marit, el Governador va comparèixer a visitar-la amb la mateixa melositat i cortisanía de sempre. Madame Biard hagué de vèncer l'impuls més espontani del seu cor per a no dar-li entenent tot el desplaer que sentia. Tanmateix, quan ell va retreure en la conversa el famós present que li havien fet els savis francesos i va desfer-se de bell nou en remeniaments, ella no podé estar-se de dir-li:

— Sí, sí; els meus compatriotes són molt gentils amb Vostre Excel·lència. Fóra cruel, veritat? no pagar-los amb la mateixa moneda. Ells us envien les primícies de llur treball, com a mostra de simpatia i de reverència; vos sabeu prou que fora una mena de deslleialtat esbombar prematurament els fruits de llurs estudis.

El Governador arrufà les celles un moment. Era brètol, gens saberut, però no ximple. Comprengué que les paraules de Mme. Biard no eren dites a la babalà; responien a alguna sospita, tal vegada a una certitut, del que ell havia fet amb aquell present científic. Va posar-se en guàrdia.

Mme. Biard va percebre aquest canvi d'actitud tot i que el governador no havia deixat de somriure un moment. Va penedir-se de la seva insinuació i va tractar d'igualar-la.

— Sabeu, senyor? Els savis són talment gelosos i susceptibles! Jo que els conec potser em faig molesta parlant-ne a tothom, sense com va ni com costa.

Però tot el que va afegir Mme. Biard no aconseguí desarmar la malfiança del Governador que, tot fent reverències, va retirar-se en un estat de malhumor accentuatíssim.

Tot just arribà a la seva residència, cridà amb fortes veus als servidors i empleats que havien intervingut en la confecció i expedició de la darrera valisa oficial. A les primeres preguntes, el pobre escriptent, veí de Mme. Biard, va confessar rodonament.

— Miserable! Canalla! Jo t'ensenyaré a xerrar els secrets d'Estat! Ja n'aprendràs de vendre al teu amo! T'ho prometo.

I no tenint-ne prou amb els insults i les amenaces, cridà dos soldats i els ordenà que li donguessin cent assots. Els gemecs i les protestes de fidelitat que feia el vell funcionari no feien sinó augmentar la còlera del Governador. Se'l varen endur i després d'infligir-li el dolorosíssim càstic, el deixaren sagnant i atut dins una infecta masmorra.

Mentrestant, Mme. Biard s'afanyava a trobar un emissari i l'expedia cuita-corrents amb una llarga lletra que havia de sembrar l'alarma en el pacífic acampament de les vores del Guatemay. No hi arribà pas. El Governador, que feia vigilar la casa de les dames franceses, va conèixer la seva partida,

el feu detenir i s'apoderà de la fletra que no va entendre gens ni mica, però que va suposar gens convenient als seus interessos.

Pins que no va haver passat un mes d'ençà de l'arribada del primer missatger, M. Biard no va estranyar el silenci de la seva muller i de la seva filla. Era cosa convinguda que, no havent-hi novetat, només enviarien un missatger cada trenta dies.

Però tots els termes i totes les dilatories que inventà Monsieur Biard per evitar de creure en una desgràcia, varen consumir-se i l'emissari no arribà pas. Tot l'acampament, com prenent-hi l'indi que hi havia restat adherit amb una mena de fidelitat canina, se n'estranyava. El Roig va oferir-se a anar a Asuncion amb tres o quatre mestissos i a tornar amb noves directes. Aviat va ésser acceptada la seva oferta i el xicot saltà sobre un dels pocs cavalls que havien aconseguit arregar de l'atac dels indis i partí amb una escorta reduïdíssima.

Sense cap incident remarcable, la tropa del Roig salvà l'enorme distància que separa el Guatemy de la capital del Paraguai, i un bon dia al caure la tarda el nostre home va descavalcar a la porta de Mme. Biard. L'ansia amb que ella i la seva filla li demanaren noves de M. Biard i dels altres companys, l'avidesa amb què reculliren les seves paraules i espriaren la més llau expressió del seu rostre, només la pot comprendre qui hagi passat tres mesos d'espera desesperada, de cavil·lació dolorosa, de mal·fiança absoluta.

— Són vius? No els passa res de greu?... Torneu-m'ho a dir, amic meu, torneu-m'ho a dir — repetia Mme. Biard amb un frenesi incontenible. — He enviat tres missatgers, l'un darrera l'altre, pagant-los a pes d'or, perquè ja havia corregut la veu que els meus missatges portaven malastrugància.

El Roig no va cansar-se de recitar amb tots els ets i uts les coses que els havien passat des del dia de llur sortida d'Asuncion, fins al del seu retorn.

— Aleshores, com us expliqueu la desaparició dels nostres emissaris? No és veritat que costa de creure que tots tres hagin estat víctimes d'algun accident fortuït? — deia Mlle. Biard.

— Certament — va fer el Roig. — El camí és perillós. Els homes i les feres no són gaire amables des d'Asuncion fins al Guatemy, però tres desaparicions seguides, gairebé fan pensar si algú té interès a interceptar els vostres correus... — deia el Roig expressant-se amb un seny que ell mateix no es coneixia.

— Ara hi toqueu! — va dir Mme. Biard abaixant la veu tot d'una i adoptant el tò de la confidència. — Tinc la quasi certitud que és el Governador qui tracta d'incomunicar-me.

Aleshores, la pobre senyora, va contar fil per randa com havia conegut la trapaceria del senyor Diaz de la Cuesta, com una nit el qui la n'havia informat, el pobre escriptent que vivia a la porta del costat, no havia tornat a casa, sense que ningú conegués la causa de la seva desaparició.

— Ja veieu si les meves sospites han d'ésser vehements. He estat a punt d'anar a veure al Governador i de demanar-li clemència, però em repugna tant fer aquest pas!

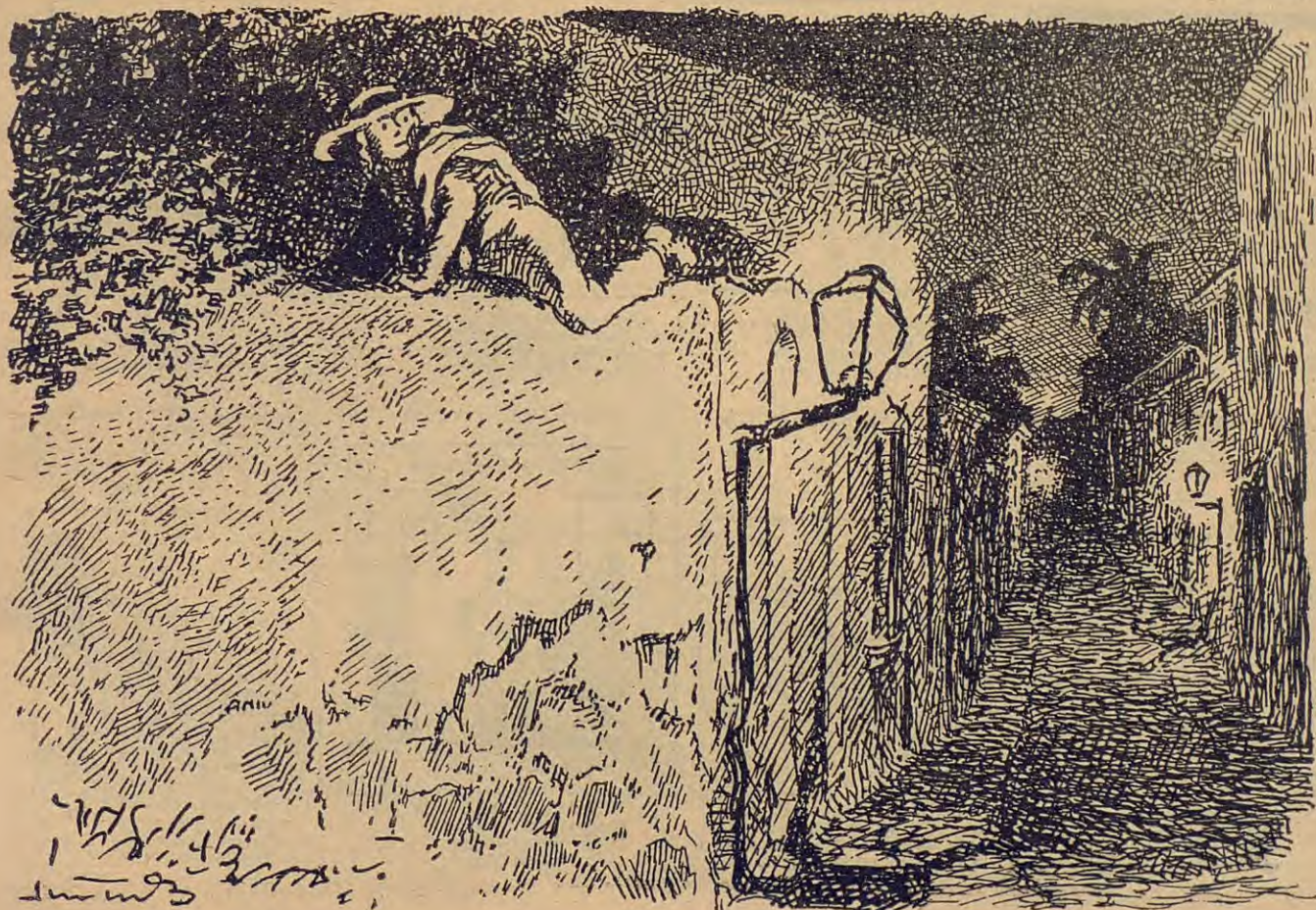
— Mamà — va afegir de seguida Mlle. Biard, — fóra indigne de nosaltres i de la nostra nació. El que hauriem intentat d'aquí a pocs dies si vós no arribeu a comparèixer providencialment és d'anar nosaltres mateixes a trobar-vos.

— Hauria estat una temeritat — va fer el Roig, admirant tanmateix aquella decisió en una senyoreta delicada com una porcellana i que pocs mesos abans només semblava apta per a la coqueteria. — El governador us hauria deturat, segurament.

— Qui sap! Potser no gosaria... Som súbdits de S. M. Lluís XV; hem vingut amb el beneplàcit del Rei d'Espanya... — va respondre Mlle. Biard.

— Pobre de mí, va replicar el Roig, una mica confós davant aquelles elevades advocacions, no sé res de res. Però temo que un home com el governador, a tantes llagües de Madrid i de París, no farà gaire cas dels vostres protectors i dels vostres papers... Això al capdavant, no em cal escatir-ho. Ara com ara, salvant el vostre parer, senyora, crec que la primera cosa a fer és provar de burlar la vigilància del governador i dur noves al vostre marit que dies ha que es migra. En acabat, ell decidirà.

(Continuarà)

Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 189 — JOAN BERNADELL

N.º 190 — ROSA ELIAS

N.º 191 — SALVADOR GUBAU

N.º 192 — OTILIA MASROIG

A mi em plau de passejar
per la nostra Barcelona
ciutat la més bella i bona
de quantes n'hi hagut i hà

A mi el que m'agrada més
és veure jugar al futbol
i el que més divertit és
als contraris fer un goal

Em plau fer d'explorador
car, quant surto d'excursió
faig la vida de senyor
i menjo i bec molt millor

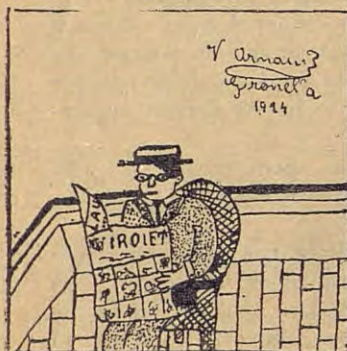
Del bell Montserrat senyora
entre boix i romani,
adorar la Moreneta
es lo que m'agrada a mi

N.º 193 — VENTURA ARNAUS

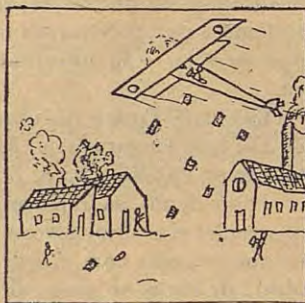
N.º 194 — JOSEP PERICAS

N.º 185 — JOSEP M.ª PONSETÍ

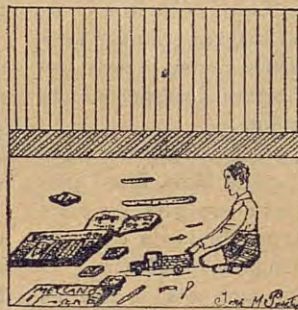
N.º 196 — PERE FOLGUERA

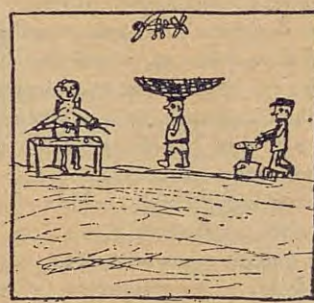
M'agrada llegir
el VIROLET,
em fa riure a desdir
i estic satisfet

Com que hi tinc molta afició
encar que sóc un vailet
vull ésser aviador
per escampar el VIROLET

Jo desde qu'era molt nano
que volia ser enginyer
i em varen comprar un Mecano
¿A veure si ho podré ser?

Em plau fer de sabater
com també d'aviador
igual com de peixater
i el doble d'enllustrador

N.º 197 — ANDREU MASROIG

N.º 198 — JAUME MAS I TAXÀ

N.º 199 — JOSEP CASAJOANA

N.º 200 — JOSEP ROS

Em plauria de debó
veure el mal temps com s'allunya
i que el sol de l'esperança
s'estengués per Catalunya

El futbol a mi m'agrada
i és esport molt divertit
i jugant-hi la mainada
solent fer un bon partit

Em plauria amb molt de gust,
de futbol ser jugador
prò com que a casa no ho volen
tinc de fer d'espectador

Em plau molt jugà a futbol
sobre tot de davanter,
per fè entrades al porter
i d'un xut passar-li un gol

N.º 201 — GERTRUDIS SALAMERO

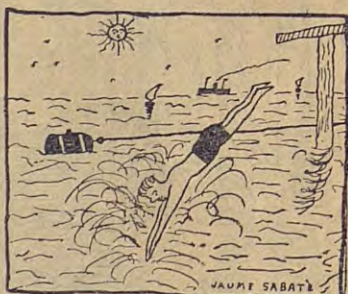
N.º 202 — JAUME SABATÉ

N.º 203 — ANTONI RIBÓ

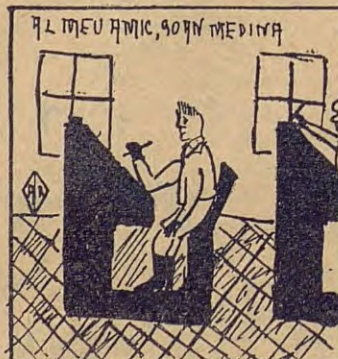
N.º 204 — XAVIER SOLER

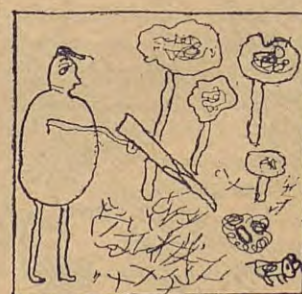
Molt m'agrada
rentà els plats
però em queden
enllardats

Sense mentides ni enganys
vos diré molt tranquil·let,
que em plau l'estiu per els banys
i per que em deixen fresquet

A mi molt m'agradaria
sapiguer de dibuixar
per poder col·laborar
al Patufet algun dia

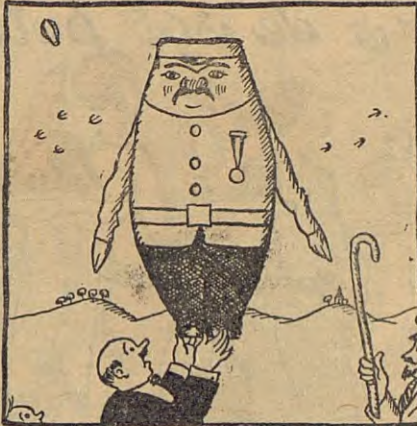
Sóc un bon caçador
m'agrada molt caçar
mato conill o llebre
i el menjo per dinar

Rodolins incomplets

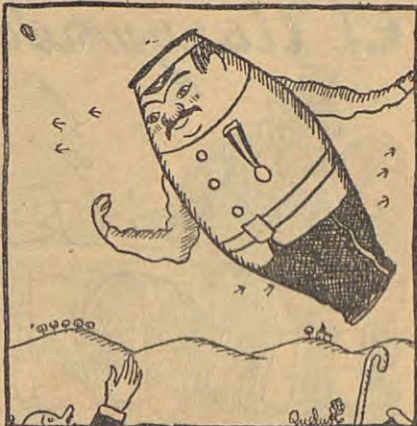
Bombes de paper

D. Pep i el senyor Sever

La que més va entusiasma

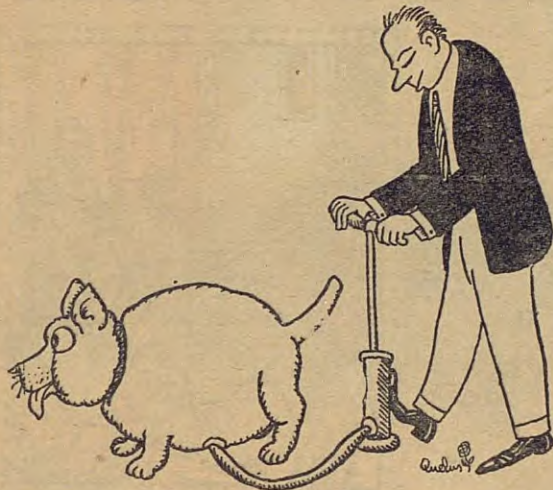
Que a l'ensem que s'enlaira

FRASE FETA

JEROGLIFIC

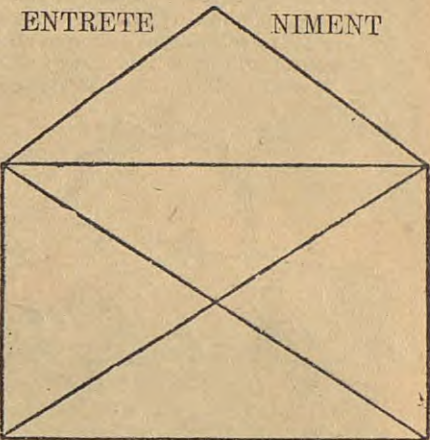
ENTRETE

NIMENT

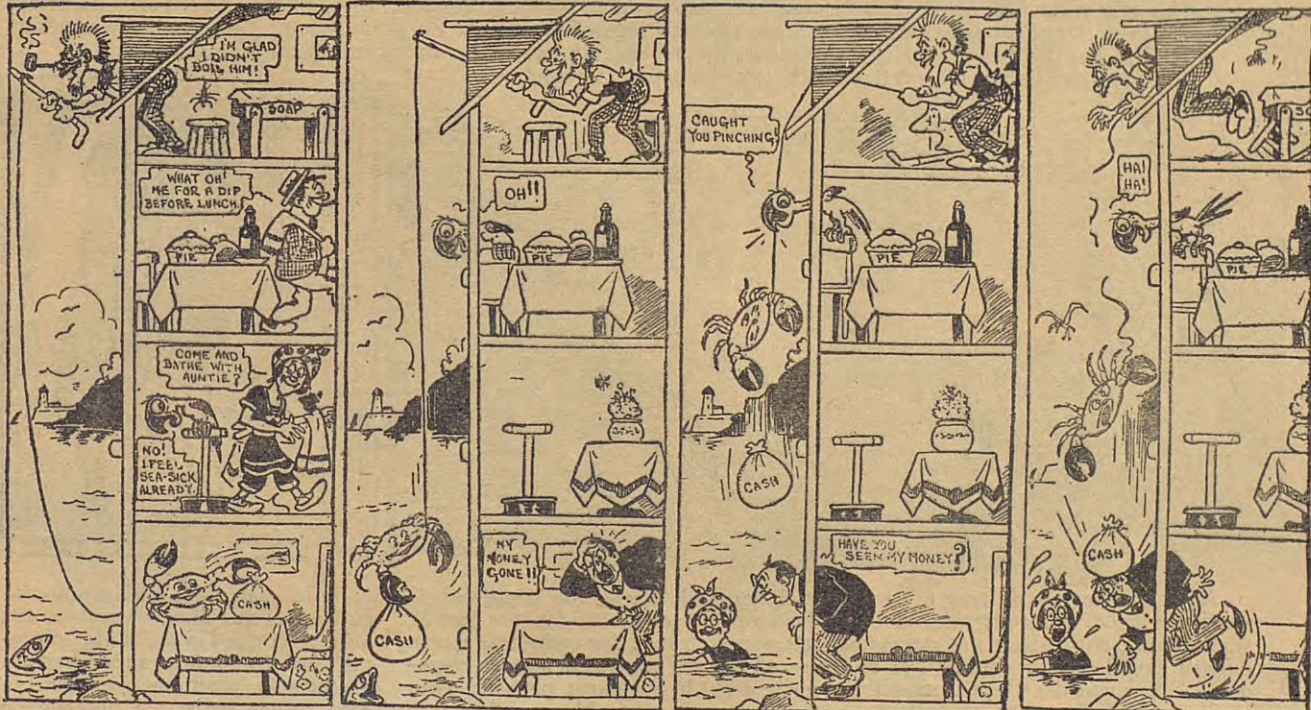
Solucions al número passat

Rodolins incomplets: 1. La Mercè de bon matí, es passeja pel jardí. 2. Com que hi té un trocet de pa, un ocell li ve a la mà. 3. I després volant i joliu, se n'entorna cap el niu, Jeroglífic: Qui té la paella pel mànec, fa anar l'oli cap allà on vol. Frase feta: Fer córrer una bola. Entreteniment: Una creu de terme.

Proveu de dibuixar un envelop com el de mostra, d'un sol traçat sense alçar el llàpiz, ni moure el paper, ni passar per damunt de cap ratlla ja dibuixada

Història amb uns quants ninots d'un furt de bastanta audàcia
que igual pot passar al Clot que al carrer Major de Gràcia.

(Del Comic Cuts)

El llargandaix de sis potes

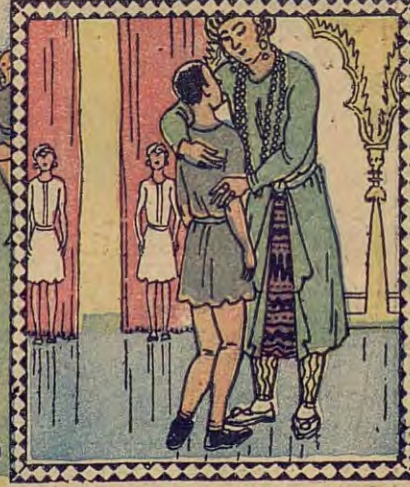
Segles enrera, en la pintoresca Pèrsia vivia un Marajah opulentíssim que no feia més que jeure en flonjos divans, menjar exquisides viandes preparades amb la més refinada art i beure licors exòtics i delectables, amb tanta de manera que ben aviat esdevingué gras que no podia bellugar-se. A la seva excessiva voluminositat seguí un embafament i un malhumor que començà a preocupar no solament a ell, sinó també als seus bons súbdits.

Fou aleshores que cridà a un famós metge sollicitant remei a aquests malestans tan atúidors, i aquest metge digué que per guarir-se tenia de menjar-se un llargandaix de sis potes

Desseguida el Marajah féu fer crides anunciant a tot el país que aquell que li portés aquesta rara bèstia seria recompensat amb la meitat de la seva fortuna. Assabentar-se d'això i posar-se tothom de nassos per terra, fou tot u, ningú no estava en repòs furgant tots els reconcs i reconets del reialme i es diu que fins en les nacions més llunyanes, els savis naturalistes es cremaven les celles buscant, estudiant i analitzant.

Un dia es presentà al palau un jove amb un paquet com una mena de pilota: — Senyor, — digué sóc un pobre rabadà enviat a vós per un vell pastor de muntanya.

Aquest pastor ple de seny m'ha regalat el llargandaix que vós desitjeu talment, dient-me: — Aquest extrany exemplar no pot ésser de cap manera menjat sinó que té d'entrar en el cos del malalt pels porus. I me'l féu embolicar dintre aquesta pell de moltó. Cada dia jo us el tiraré i vos me'l tornareu mantes vegades. — El primer dia d'aquest exercici, el pacient quedà aclaparat, però ben aviat s'adonà que li disminuïa el greix i tornava a dormir de gust. Al cap d'un mes estava curat i fou aleshores que el rabadà li digué que a dintre la pilota hi havia solament un roc.

I fou quan el Marajah, comprenent que el que l'havia curat no era altra cosa que l'exercici i la sobrietat. Agraït, donà al savi rabadà la gratificació promesa i ademés la seva franca amistat i abraçant-lo exclamà profèticament: — Tu acabes d'establir l'origen del foot-ball.